

Pedofilie, een reactie

U vroeg om reacties en naar beste vermogen zal ik er een geven in de hoop dat u ook weer op deze reactie zult reageren. Allereerst iets over mijn achtergronden, zodat mijn houding begrijpelijker wordt. Zoals, naar mijn mening, ieder mens meer of minder heeft heb ook ik mijn eigen gegroeide (misgegroeide) emoties en frustraties op seksueel-zowel als op andere gebieden. Dit stel ik om duidelijk te maken dat hoewel mijn problematiek in de ogen der wereld niet zo agressief wordt bekeken, ik daarmee toch beslist geen beter mens behoeft te zijn. Ik ben een vrouw, getrouwd met een man die zelf in zijn prille jongensjaren contacten heeft gehad met

„volwassen“ mannen. Dit heeft een stempel gedrukt op de verdere loop van zijn leven. Hij was een eenzame jongen, die erg tekort kwam aan liefde en aandacht, en zeer gevoelig. Zijn vader liet het gezin erg veel alleen, zijn moeder zocht troost bij een ander. Hij werd in zijn onmiddellijke omgeving geconfronteerd met bordeelachtige toestanden die absoluut tegengesteld waren aan de zeer preutse R.K. opvattingen die hem eerst ingeprent waren. Dan in zijn eenzaamheid en ontredning komt er een manspersoon die met hem een seksuele handeling

Tenzij de inzender of inzenderster het nadrukkelijk vermeldt of vraagt, zullen niet meer de initialen maar de volledige naam van de ondertekenaars worden

bedrijft. Op het moment van die handeling is er eindelijk eens iemand die voor dat moment helemaal 100% z'n aandacht alleen op hem richt. Het samengaan van die kennismaking met die lichamelijke liefde en die man die helemaal z'n volle aandacht aan hem geeft deed bij hem een patroon ontstaan dat tenslotte duidelijk de homofiele zijde van hem ontwikkelde. Zijn eerste kennismaking met seksualiteit was een aangename ervaring met een man. Dit was het begin van wat een enorme problematiek en lijden is geworden en waar wij nog middenin zitten. Alhoewel ik het gevoel heb dat wij er ons binnen niet al te lange tijd van zullen hebben bevrijd.

Nu zie ik dat jeugd-contact van mijn man niet enkel negatief. Want wie zal zeggen hoe dat kind zich had vergroeid als hij die ervaring van liefde en aandacht *helemaal niet* had beleefd? Misschien waren de brokken dan nog erger geweest. Misschien was hij dan opgevoerd tot een koud, frigide of hard mens. En hoewel de wereld daar minder bezwaar tegen schijnt te hebben, is dat

vermeld. En als het relevant is zal de schrijver of schrijfster van een artikel waarop wordt gereageerd dat een naschrift zorgen.

een veel groter verminking van de ziel. Ja, ik praat hier over ziel, aangezien mijn man en ik zeer religieus zijn ingesteld, bepaald niet van naar de kerk gaan maar voortdurend levend in het bewustzijn van het goddelijke. En wij onze maatstaven niet wensen af te stemmen op de ideeën van deze tijd of deze omgeving, maar los daarvan en ook voorbij de begrenzingen (geboorte en dood) van dit aardse bestaan.

Zowel als alle mensen in zich, latent of ontwikkeld, een homofiele en een heterofiele zijde hebben zo hebben wij ook allen een mogelijkheid tot pedofilie. Een voorkeur kan ik niet ziekelijk noemen, maar datgene wat zich zo sterk in ons ontwikkelt dat het macht over ons krijgt en wij dus geen meester er meer over zijn dát zit fout. Of dat nu een *pedofiele* aanleg is of dat het een *heterofiele* vorm heeft van het gevoel te hebben iedere vrouw die er een beetje aantrekkelijk uitziet te moeten trachten te versieren. Wij mogen ons dan heus ook wel eens afvragen hoeveel vrouwen door op grove wijze door een man of hun man benaderd te zijn maar

wegvluchten in lesbisch-zijn. En hoeveel mannen er ook tot een homofiel patroon gekomen zijn doordat één of meerdere vrouwen een zo negatieve ervaring (al dan niet seksueel) in hun leven waren.

Er zit een heleboel fout in onze maatschappij. O.a. het allemaal in hokjes onderbrengen van mensen, en daar etikettes opplakken van die is hetero, die is homo en die is pedo- en nog veel meer. Met die hokjesgeest begrenzen wij onszelf en elkaar en doen iedereen tekort door de andere zijden weg te schrappen.

Maar u zit dus met het probleem pedofilie en uit uw schrijven maak ik op dat het inderdaad macht over u heeft al was het enkel al in de obsessie van „wat moet ik er mee aan“!

Het feit dat het zo'n probleem voor u is, is in mijn ogen een pluspunt. U gebruikt geen geweld voor het bereiken van uw doel, u hoopt op een vrijwillige liefdesrelatie.

Het geven van echte liefde en genegenheid is altijd mooi en goed, maar wij moeten onszelf wel regelmatig afvragen in hoever wij zuivere liefde geven en niet slechts een ander gebruiken voor onze eigen egoïstische verlangens. Wij zijn allemaal kleine onderdeeljes, kleine radertjes in het grote geheel en al onze acties hebben hun invloed op

anderen. Het beseffen daarvan kan soms heel beangstigend zijn. Hoeveel fouten ik besef zelf te maken jegens mijn kinderen, ook een kwestie van mijzelf niet in-de-hand te hebben terwijl ik in theorie drommels goed weet hoe ik het wel zou moeten doen; grote fouten waarvan ik weet dat het hen kwetst in hun groei tot harmonische mensen; fouten waarvan ik weet dat het lijnrecht tegen het principe van echte Liefde in is.

Ach ik ben ook een mens opweg, zoals alle voren, met mijn eigen andern van problematiek die ik te overwinnen heb. Of het ooit lukken zal in het korte tijdsbestek van dit leven? Het is de vraag, maar in ieder geval wil ik blijven doorgaan mijn uiterste best te doen. Dat ik het steeds weer fout doe is niet het belangrijkste, zolang wij maar niet de strijd opgeven. Want vechten tot een beter mens te worden is onze levensopgave. Onze fouten maken ons nederig, maar zij mogen nooit ons onszelf doen haten of aan onszelf doen wanhopen. Ik heb drie kinderen: een jongen van 12, een meisje van 11 en een jongen van 9 jaar oud.

De jongen van 12 is seksueel nog geheel „in slaap“. Hoewel hij toch al erecties en zo nu en dan een natte broek 's nachts heeft.

Stel dat hij via een ervaring te een pedofiel wakker zou worden gemaakt. Ik zou het jammer voor hem vinden, want hij zal nog vroeg genoeg geconfronteerd worden met een wereld die overbeladen met sex is. En ik hoop dat hij in deze nog zo ontvankelijke fase in zijn leeftijd eerst nog met veel andere dingen die waardevol zijn in het leven zal kennismaken voordat het machtige hoofdstuk van seksualiteit geopend wordt. Zodat hij later sterker in de wereld zal staan als hij zijn portie problematiek krijgt opgediend.

Het meisje van 11. Tja, ikzelf heb op 13-jarige leeftijd ervaringen opgedaan die mij een kater hebben gegeven die ik nu 22 jaar later nog niet geheel overwonnen heb. Ik was op die leeftijd nog zo naïef dat ik in het eerste begin niet eens in de gaten had waar het die man om te doen was.

Ook voor mijn dochtertje hoop ik dat haar eerste ervaringen met de lichamelijke liefdesuiting zal zijn met een jongen van haar eigen leeftijd en keuze en gebaseerd op echte tederheid en liefde.

Dan dat jongetje van 9 jaar. Zeer lichamelijk ingesteld, intense behoefte aan aandacht en geknuffeld worden in welke vorm dan ook. Het zou mij niets verwonderen als hij al ervaringen heeft opgedaan. Sommige karakters kun je niet tegenhouden. Zou ik dan moeten spreken van misbruiken? Hij zou het zelf waarschijnlijk al uitlokken, want de hoeveelheid aandacht en lichamelijk contact dat hij via knuffelarijities krijgt hier thuis is hem niet voldoende. Het is een vreemde wereld. Ik tracht mijn best te doen tegenover hem, maar ik weet dat ik faal, en mocht hij dus op een ongewone wijze trachten aan zijn trekken te komen wie is dan de schuldige? Die eventuele pedofiel of de moeder en de vader die niet aan de behoeften van dat kind voldoen, waardoor het zo ontvankelijk wordt voor contacten buiten de „omslotenheid“ van het gezin waar hij opgroeit. En is het dan negatiever dan dat zijn gevoel van „in-de-kou-staan“ zich zou uiten in bijvoorbeeld klieptomanie of levensangst of wat dan ook?

Ik kan alleen maar hopen dat degenen waar hij eventueel mee in aanraking komt hem ook werkelijke liefde en genegenheid geeft en geen kortstondige aandacht enkel voor het seksueel gebeuren. En ik hoop dat hij genoeg

innerlijke ruimte zal bezitten, zodat hij ook zijn andere zijden zal ontwikkelen en zich niet zal laten begrenzen door die etikettes en hokjesgeest waar wij allemaal zo vlot mee zijn. Ik hoop dat u nu niet uit deze brief het idee krijgt dat ik mijn jongste kind als het ware aanbied, want het lijkt er zo wel veel op maar dat is beslist niet mijn bedoeling, want ik ga beslist er niet nog meer problemen bijzoeken dan dat ik nu hier al heb. Ik wilde slechts mijn eerlijke houding tegenover uw probleem meedelen. Ik schreef dat het feit dat u het als een probleem ervaart in mijn ogen een pluspunt is. Dat wil ik nog even nader toelichten. Een mens die een probleem heeft, zit met een strijd en heeft daardoor nog de mogelijkheid in zich om te groeien. Terwijl iemand die zich maar gewoon erbij neerlegt geen verandering in zichzelf of groei kan verwachten. Veel van kinderen houden kan niet fout zijn, maar wel moet het haalbaar zijn om zo meester over zichzelf te worden dat u het zelf in goede banen kunt leiden en in de hand hebben. Dat zou een enorme overwinning zijn op uzelf en beslist niet gemakkelijk te behalen, maar het is mogelijk. De weg die mijn man en ik bewandelen is die van meditatie, waaronder wij verstaan het inwendig afstand nemen van onszelf en het probleem; en objectief het trachten te benaderen los van door de wereld gestelde normen. Onszelf onder de loep nemen, een vorm van zelf-analyse. Ja soms schrik je van wat je in jezelf allemaal ontdekt aan minder mooie eigenschappen en kost het soms moeite om jezelf nog in de ogen te kijken en nog van jezelf te blijven houden wat wel noodzakelijk is. Maar u staat gelukkig niet alleen. U schrijft een begripvolle vrouw te hebben en dit soort dingen kun je beter samen doen om elkaar op te vangen

wanneer wij met nieuw ontdekte waarheden geen raad weten hoe het te verwerken. Nog één ding wil ik zeggen. De ervaring heeft mij geleerd dat alles wat in geheim of stiekem moet gebeuren gedoemd is tot tragiek. De contacten waar u nu nog een correspondentie mee onderhoudt zijn u bijkbaar niet voldoende en heeft u afgaande op uw open brief een sterke behoefte aan steeds weer vernieuwing van ook een lichamelijk gebeuren wat via een brief tenslotte niet mogelijk is. De wereld is beslist nog niet rijk voor die vrijheid en zal zich dus niet gaan aan uw probleem aanpassen dus zit er niets anders op dan tegelijkertijd als men vecht voor erkenning en mogelijkheden voor de toekomst, waar waarschijnlijk pas volgende generaties de vruchten van plukken, tegelijkertijd daarmee in onszelf een leefklimaat te scheppen wat leefbaar is. Ware vrijheid bestaat niet uit het kunnen uitleven van onze verlangens maar in het onszelf bevrijden van die dwang of macht in ons die het noodzakelijk voor ons maakt aan die verlangens te voldoen.

Een heleboel mooie woorden, maar ze zijn geschreven door iemand die zelf ook bezig is met een moeilijke strijd al is het dan ook op een iets ander terrein. Veel sterkte toegewenst, vooral ook met de vele reacties die u te verwerken zult krijgen. Veel warmte en groeten ook aan uw vrouw.

Naam en adres bij redactie bekend

Plakboek 8+
Zomaar even een briefje om m'n waardering uit te drukken voor de stukjes die je in Sekstant schrijft. Het Plakboek vind ik fantastisch geschreven. Ik heb, wil en krijg geen kinderen, maar kan goed begrijpen dat zulke stukjes kinderen erg aanspreken. Het lijkt me een erg goede

Vervolg op pag. 28